

Reginald Rita Leys

Geboren op 14-08-1957 te Sint-Amandsberg

Overleden op 11-04-1976 te Gent

Bekijk meer bidprentjes op www.indeken.be

Heden ging van ons heen,
om volledig in Gods liefde te verblijven

DE JONGEHEER
Reginald, Rita LEYS

leerling 1e W.A. aan het
St.-Lievenscollege te Gent

geboren te St.-Amandsberg
op 14 augustus 1957 en door een
smartelijk ongeval overleden te Gent
op 11 april 1976, gesterkt door de
H. Sakramenten der zieken.

Verlang niet terug naar datgene wat je verlaat,
maar kijk vooruit naar de opdoemende horizon.

„Vader, als het mogelijk is, laat deze beker aan mij voorbijgaan. Maar niet mijn wil, maar Uw wil geschiede.”

Deze woorden van Palmzondag klinken nog onbegrijpelijk na in onze oren, en wij vernemen het ongelooflijke bericht: „Reginald is van ons heengegaan”.

Zijn ogen zijn gesloten. Zij zullen ons niet meer vragend, eenvoudig en vertrouwd aanzien. Zij waren als bergmeren: blauw en bodemloos. Het oneindige weerspiegelde zich in zijn levensblijve jongensogen. Hij ontdekte pas het leven en hij wilde er zichzelf aan toevertrouwen, zoals een jonge man in frisse overmoed; en wij verheugden ons erover.

Reginald wist dat de mens in het leven niet beschikt als de Heer, maar nederig afwacht en zijn verantwoordelijkheid opneemt als de dienaar.

Wij leven ons leven in lengte van jaren en menen dat het leven goed besteed wordt; maar wat verstaan wij van dit mysterie, dat als water uit onze handen ontsnapt? Reginald zegt ons nu dat hij als het juweel, de fonkeling van het onsterfelijke ziet opspringen, naar het woord van Tagore: „Gelijk het juweel boogt het onsterfelijke, niet op zijn lengte van dagen, maar op de fonkeling van zijn ogenblik.”

Wij verstaan deze woorden niet, omdat wij niet de diepte van het leven vermoeden. Wel moet elke mens van de beker drinken, die ook aan hem niet voorbijgaat.

Wij weten dat de graankorrel in de aarde moet vallen om vrucht te dragen, honderdvoudig, maar in onze krenterige menselijkheid menen wij dat het graan is wat verloren is voor het brood. Maar het is dit zaad dat leven wordt, hoe dan ook, en wij zien het pas onzeker achteraf.

Wij weten, en ook Reginald wist en weet, dat wij uitkijken naar de stem die klinkt uit het Oosten: Ik ben de weg, de waarheid en het leven.

Zittend nog in de dageraad van het leven, hoorde en verstond Reginald ook dit woord van dezelfde Tagore: het geloof is als de vogel die fluit als de dageraad nog donker is.

